

JEŽIŠ ZOMREL ZA TEBA

(príručka pre vnútornú potrebu malých skupiniek)

Rómske duchovno-spoločenské stredisko
Križová Ves 2008

Kristova túžba

Kristus založil len jednu Cirkev. Ako to môžeme vedieť? Nový zákon je plný obrazov o Cirkvi, ktoré to veľmi silno potvrdzujú. Apoštol Pavol často píše o Cirkvi ako o jednom tele, ktoré spája rozličné údy: *Veď my všetci, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní, boli sme v jednom Duchu pokrstení v jedno telo* (1 Kor 12, 13). *Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy* (1 Kor 12,27). Alebo sa Cirkev pripodobňuje k neveste: *Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi* (Ef 5,31-32). Kristus, ktorý učil o nerozlučiteľnosti manželstva, nemá 100 neviest, ale len jednu. Alebo sám Pán Ježiš ako dobrý Pastier hovorí: *Mám aj iné ovce, ktoré nie sú z tohoto ovčince. Aj tie musím priviesť a budú počuť môj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastier* (Jn 10,16). A v tom istom evanjelium potom Ježiš poveril Petra, aby pásol jeho jedno stádo, všetky jeho ovce a baránky (*pozri* Jn 21,15-17).

Úmyslom Krista bolo, aby jeho učeníci žili v láske v jednom tele, ktorým je jeho Cirkev, preto sa pri Poslednej večeri modlil za jednotu a lásku medzi svojimi učeníkmi: *No neprosím len za nich* (apoštolov), *ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno - ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa* (Jn 17,20-23). V Kristovej modlitbe zaznieva jeho silná túžba, aby v jeho Cirkvi – medzi tými, ktorý v neho uveria - bola taká jednota, aká je medzi ním a Otcem. On zo svojej strany urobil všetko pre to, aby sa to stalo, lebo poslal Cirkvi svojho Ducha, ktorý je Duchom slávy, lásky a jednoty. Ba dokonca Ježiš hovorí, že láska a jednota medzi kresťanmi je dôležitým znamením pre svet, aby v neho uveril.

O takúto jednu a jednotnú Cirkev sa usilovali Kristovi apoštolí a k tomu povzbudzovali a viedli prvých kresťanov. Apoštol Pavol napísal: *Znášajte sa navzájom v láske a usilujte sa zachovať jednotu ducha vo zväzku pokoja. Jedno je telo a jeden Duch, ako ste aj povolani v jednej nádeji svojho povolania. Jeden je Pán, jedna viera, jeden krst. Jeden je Boh a Otec všetkých, ktorý je nad všetkými, preniká všetkých a je vo všetkých* (Ef 4,2-5).

Príčiny delenia Cirkvi

Kristus túžil, aby jeho Cirkev bola obrazom vnútorného života Najsvätejšej Trojice: Otca, Syna a Ducha Svätého, v ktorej vládnu zväzky lásky a pokoja. Skús si predstaviť, žeby Boh Otec povedal Božiemu Synovi: *Nepotrebujem ťa. Alebo Syn Otcovi: Nebudem ťa počúvať. Alebo Duch Svätý by povedal Otcovi a Synovi: Nepáčiť sa mi, idem od vás preč. Je to veľmi absurdná predstava, keď vieme aká láska a jednota vládnu v Najsvätejšej Trojici, no žiaľ je veľmi reálna, keď sa pozrieme na Cirkev. Od začiatku prenikali aj medzi kresťanov rôzne spory, rozdelenia, rozkoly a rozbroje. Mnohokrát to zašlo až tak ďaleko, že jedni druhým hovorili: *nepotrebujem ťa* (*pozri* 1 Kor 12,21). Alebo odporovali autorite apoštolov a hovorili: *nebudeme vás poslúchať* (*pozri* 2 Tim 4,14-15) alebo predstavení zneužili svoj úrad a tým vyvolali pohoršenie (*pozri* Sk 1,16-20). Alebo sa medzi sebou porovnávali, žiarlili na seba a hovorili si: *ja som taký a ty si taký, preto sa mi nepáčiš a idem od teba preč* (*pozri* 1 Kor 1,11-12).*

A tak nie preto, žeby to bola Božia vôľa, ale pre ľudský hriech, keď sa kresťania neusilovali znášať sa v láske a nezachovali jednotu ducha vo zväzku pokoja, keď veriaci nepočúvali to, čo učili cirkevní predstavení, keď sa zneužila cirkevná autorita, alebo keď cirkevní predstavení viedli pohoršujúci život, alebo keď vnikla medzi kresťanov žiarlivosť a porovnávanie, došlo v dejinách k viacerým rozdeleniam Kristovho tela. Spomeniem len niektoré rozkoly a delenia Cirkvi. Najprv došlo okolo roku 90 po Kristovi k tomu, že boli kresť-

líkom, učí aj mnohé veci, ktoré idú proti učeniu Biblie, lebo sú jednostranné, alebo nevystihujú celú pravdu. Vytrhnutie niekoľkých veršov z kontextu Biblie privádza ľudí k nepravde. Uvediem niektoré príklady, ktoré sú zjavne v rozpore s učením Biblie: neveria v skutočnú prítomnosť Krista v Eucharistii a v jej obetný charakter; neuznávajú úctu k Panne Márii, neuznávajú to, že bola a je stále pannou, o úcte k svätým hovoria ako o okultistickom vyvolávaní mŕtvych, neuznávajú krst malých detí, neuznávajú to, že Kristus dal ľuďom moc odpúšťať hriechy. (Blížšie vysvetlenie prečo toto ich učenie je v rozpore s Bibliou nájdeš v samostatnej brožúrke, ktorá je súčasťou tejto brožúrky).

Čo s tými, ktorí opúšťajú Cirkev?

Toto je len niekoľko bodov ich učenia, ktoré je v rozpore s Božím slovom. Preto katolík, ktorý opúšťa Katolícku cirkev, keď vie, že toto je jediná Kristova Cirkev ustanovená Kristom, ohrozuje svoju spásu, lebo sa vedome prehrešuje tým, že láme zväzky jednoty a lásky, po ktorých túžil Kristus. Pripravuje sa o plnosť prostriedkov spásy, ktorú Kristus zanechal svojej Cirkvi. Vystavuje sa nebezpečenstvu toho, že bude prijímať učenie, ktoré nie je Kristovo a nedôveruje Kristovmu slovu, že on bol, je a bude prítomný vo svojej Cirkvi až do skončenia sveta. Apoštol Pavol vážne varuje kresťanov pred rozkolmi a rozbrojmi a zaraďuje ich medzi skutky tela (*pozri* Gal 5,20), pričom hovorí: *Tí, čo robia takéto veci, nedosiahnu Božie kráľovstvo* (Gal 5,21).

No zároveň nestačí, aby bol niekto katolíckym kresťanom iba podľa mena. Katolík, ktorý tvrdí, že sa dostane automaticky do neba, len preto, že patrí do Cirkvi, ale pritom nežije svoju vieru, sa veľmi mylí. Cirkev nás učí, že sa nespasí, kto je sice pri vtelený k Cirkvi, no nezotrvá v láske: lebo ten zostáva v Cirkvi iba telom, a nie srdcom. Všetci synovia a dcéry Cirkvi nech nezabúdajú, že svoje jedinečné postavenie majú pripisovať nie svojim zásluhám, ale zvláštnej milosti Kristovej, s ktorou ak nebudú v súlade ich myšlienky, slová a skutky, nielenže sa nespasia, ale aj budú prísnejšie súdení.

Bolesť z rozdelenia

Dlhšie som rozmýšľal či napísať tento článok, lebo mojím cieľom je ohlasovať Krista a nie bojovať s druhými ľuďmi, zvlášť, ak sa hlásia ku Kristovi. Ale keďže spôsob hlásania evanjelia niektorých „bratov“ je neevanjeliový, cítim za povinnosť vyjasniť niektoré veci, aby ste nemali len informácie z jednej strany, ale aj katolícky pohľad na niektoré veci, ktoré hlásajú, a tak sa mohli rozhodnúť, kde je pravda.

Rozdelenie, ktoré je medzi kresťanmi, ma veľmi bolí a dotýka sa ma. Nevieť, či som ako kresťan mal niekedy väčšiu bolesť, ako tú, ktorá vyplýva z rozdelenia kresťanov. Keď to rozdelenie bolí tak veľmi mňa, ako musí bolieť Krista? Nedostatok jednoty medzi kresťanmi je aj pre Katolícku cirkev veľkou ranou, ale nie v tom zmysle, žeby bola zbavená svojej jednoty, alebo žeby prestala existovať jediná Kristova cirkev, ale preto, že rozdelenie je prekážkou pre plné uskutočnenie jej všeobecnosti v dejinách. To znamená, že Cirkev, ktorá je rozdelená, neprežíva tú slávu a požehnanie, ktoré mal Boh pre ňu pripravené.

Minule, keď som sa modlil, mal som dojem, že vidím Krista, ktorý ide s križom na Golgotu. Jeho telo bolo pokryté mnohými ranami. Mnohé rany mu spôsobili hriechy ľudí, ktorí nepoznajú Boha, ale mnohé rany niesol kvôli hriechom kresťanov, kvôli rozdeleniu, kvôli priepasti, ktorú vytvárali medzi sebou. Ježiš trpel a zomrel aj za hriechy nejednoty kresťanov.

Potom som videl Kristovo oslávené telo po vzkriesení a pochopil som. Z rán, ktoré mu predtým spôsobovali obrovskú bolesť, vyžarovala obrovská sláva. Uvedomil som si, že Boh si môže použiť aj túto nejednotu a rozdelenie medzi kresťanmi, aby to obrátil na dobré. Tam, kde bolo rozdelenie a nepriateľstvo, môže prísť zmierenie, obrovské svetlo a požehnanie do vzťahov medzi kresťanmi, čo prinesie obrovské požehnanie pre tento svet.

chýbajú dva dôležité prvky – učenie apoštolov a lámanie chleba a zostali im len dva prostriedky kresťanského života – bratské spoločenstvo a modlitby. No Pán Ježiš zanechal Cirkvi plnosť prostriedkov spásy, ktoré Cirkev pripravujú na to, aby vydržala beh dejinami do toho času, kým nepríden v sláve. Putovanie v dejinách nie je šprint na 100 m ale vytrvalostný beh na dlhé trate a keď nejakej cirkvi chýbajú nejaké prostriedky spásy, ktoré jej zanechal Kristus, ľahko môže na tom putovaní dejinami stratiť dych a padnúť. Dokazuje to aj historická skúsenosť. Mnohé cirkvi, ktoré sa oddelili od Katolíckej cirkvi, zanikli, alebo sa úplne zmenšili a prežívajú ťažké obdobie. Katolícka cirkev napriek tomu, že prešla v dejinách mnohými otrasmi a ťažkými skúškami stojí a ide ďalej.

Ekumenizmus – túžba kresťanov po jednote

Keď sa Ježiš modlil za jednotu svojej Cirkvi, tak povedal, že jednota kresťanov má byť znamením pre svet, aby uveril, že On bol poslaný od Otca. Rozkoly, spory, roztržky a hádky medzi kresťanmi sú pohoršením a negatívnym svedectvom o Kristovi a bránia mnohým ľuďom, aby uverili v Krista. Po období náboženských vojen v 15. a 16. storočí, keď sa kresťania z rozličných cirkví zabíjali len kvôli svojmu presvedčeniu, prišiel čas, kedy si uvedomili, že takýmto smerom nevedie Božia cesta. Preto začiatkom 20. storočia vzniklo z podnetu Ducha Svätého tzv. ekumenické hnutie. Ekumenizmus znamená úsilie rozdelených kresťanov o vzájomnú jednotu a rešpekt. Je to uvedomenie si toho, že kresťanov viac vecí spája, než rozdeľuje a na tejto spoločnej viere sa dá stavať vzájomná spolupráca a porozumenie. Preto sa môžeme veľa učiť od mnohých našich bratov z rôznych protestantských cirkví, ktorí majú veľkú úctu k Biblii, sú horliví pre Pána, veria v toho istého Otca a Spasiteľa Ježiša Krista, prijali krst, ktorý ich spája s Kristom a mnohé dary Ducha Svätého, ba niektorí za svedectvo o Pánovi položili život. Katolícka cirkev na Slovensku takto spolupracuje s viacerými cirkvami, ktoré sú združené v Ekumenickej rade cirkví. Medzi

ne patrí: Pravoslávna cirkev, Evanjelická cirkev, Apoštolská cirkev, Cirkev bratská, Bratská jednota baptistov, Cirkev metodistov... Katolíci spolu s kresťanmi z týchto cirkevných spoločenstiev organizujú rôzne spoločné ekumenické modlitby, festivaly a aj evanjelizácie.

No nie je možné budovať priateľstvo a zväzky jednoty a lásky, tam kde chýba vzájomný rešpekt a prijatie. Ak niekto nerešpektuje Katolícku cirkev alebo tvrdí o nej, že je modlárska, alebo, že to je neviestka, o ktorej píše Ján vo Zjavení, nielenže zarmucuje Ducha Svätého, ktorý v koná v Katolíckej cirkvi, ale stavia prekážku na vzájomné prijatie. Katolíik nemôže spolupracovať s kresťanmi z takýchto spoločenstiev, kým oni nezmenia svoj postoj. Nemôže niekto nadávať na tvoju matku a potom ti povedať: poďme sa teraz spolu modliť. Katolícka cirkev je tvojou matkou a ak ju niekto znevažuje, znevažuje aj teba. Už spomínaný pastor Ulf Ekman, ktorý prv tiež zastával názory proti katolíikom, teraz akoby dozrel vo svojich názoroch a vidí potrebu budovania jednoty v Kristovom tele a aj spoluprácu s katolíikmi. Preto hovorí o extrémnych názoroch niektorých protestantských skupín: „*Nesúhlasím s paušálnym tvrdením, že katolíici nie sú spasení. Takéto tvrdenie je znakom trápnej nevedomosti.*“ Alebo hovorí o typickom predsudku niektorých protestantov, že Katolícka cirkev je neviestkou z knihy Zjavenia, ako o niečom, čoho je potrebné sa vzdať: „*Charakter neviestky môžeme nájsť kvôli liberálnej teológii a zosvetšteniu v mnohých iných cirkvách, a aj v protestantských. Katolíci ostávajú pozoruhodne pevní, čo sa týka kresťanských právd a morálky aj v takých oblastiach, kde mnohí protestantskí vedúci ustúpili.*“ Ak by Katolícka cirkev bola neviestkou, nikdy by sa v nej nevyšiel Duch Svätý, ako sa to deje. A tak som si istý, že tento názor veľmi zarmucuje Ducha Svätého a zaslepuje tých, ktorí ho šíria a prijímajú.

Prípacom takýchto negatívnych postojov voči Katolíckej Cirkvi je aj Kresťanské spoločenstvo z Popradu, ktoré pôsobí aj medzi vami v Krížovej Vsi. Zaiste aj v tom spoločenstve pôsobí Boh, no dané spoločenstvo, ktoré je nepriateľské voči kato-

ľania vyhnaní zo synagóg, že sa prerušil zväzok medzi židovstvom a kresťanstvom. Potom okolo roku 330 sa oddelila veľká skupina tzv. ariánov, ktorí neprijali učenie Nicejského koncilu a neverili, že Kristus je skutočný Boh vo všetkom rovný Otcovi. Okolo roku 1050 došlo k veľkému rozdeleniu Cirkvi na východnú pravoslávnu a západnú rímsko-katolícku. V 16. storočí došlo na západe k ďalšiemu veľkému rozdeleniu západnej Cirkvi, keď sa od katolíikov odlúčili viaceré protestantské spoločenstvá: luteráni, kalvíni, anabaptisti, anglikáni... Z týchto protestantských zborov vznikli ďalšími deleniami stovky ďalších.

Všetky tieto rozkoly v Cirkvi nevznikli len chybou na tej druhej strane. Aj katolíci mali mnohokrát podiel na rozdelení. Treba tiež povedať, že tí, ktorí sa narodili do oddelenej cirkvi, nie sú zodpovední za hriech rozdelenia. Ak aj ostávajú vo svojej cirkvi, môžu byť dobrými kresťanmi a učeníkmi Pána, často lepšími a svätejšími ako katolíci.

Ktorá cirkev je tá pravá?

Kde je však teraz Kristova cirkev? Kde je tá jedna Cirkev, to jedno Kristovo telo, po ktorom Ježiš túžil? Prestala existovať niekedy v minulosti alebo je v každej tej rozdrobenej cirkvi a cirkevnom spoločenstve?

Ježiš vedel, že v jeho Cirkvi bude dochádzať k rôznym roztržkám, preto urobil viacero príslubov, aby sme pri skúmaní vedeli, ktoré spoločenstvo je jeho Cirkvou, ktoré on založil a ktoré tu bolo od počiatku.

1. Pán Ježiš prisľúbil, že nikdy neopustí svoju Cirkev: *A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta* (Mt 28,20). Preto jeho Cirkvou bude tá, ktorá tu bola celých 2000 rokov od chvíle zoslania Ducha Svätého na apoštolov, a to aj napriek mnohým zlyhaniam, hriechom a pohoršeniam jej členov a predstavených. Niekedy je v nás tendencia hľadať dokonalosť a idealizovať si nejaké spoločenstvo, no na tejto zemi človek nikde nenájde dokonalé spoločenstvo alebo cirkev. Keď budete pozorne čítať Nový zákon, ľahko tam nájdete mnohé ľudské nedokonalosti

a zlyhania predstavených a členov Cirkvi. Boh svoju Cirkev napriek našej ľudskej nedokonalosti nikdy neopustil. Ak sa mylím, ukážte mi nejakú inú cirkev, ktorá je bez hriechov a ľudských zlyhaní? Ak sa nájde takáto dokonalá cirkev, nech prvá hodí do Katolíckej cirkvi kameň. A tak dvetisícročná Katolícka cirkev je tá, ku ktorej sa napriek ľudským omylom a zlyhaniam jej členov, môžeš spokojne a hrdo prihlásiť a povedať: mám veľa bratov a sestry v Kristovi, ktorí žili svätý život aj v 1. aj v 2. storočí aj v 9. storočí a aj v 13. storočí aj v 20. storočí. Oni verili a žili presne to, čo žijeme a veríme ako členovia Cirkvi dnes. Ak by Kristova cirkev prestala existovať v 4. alebo v 10. storočí a potom by sa zrazu objavila o niekoľko storočí neskôr, nebolo by pravdivé Kristovo slovo.

2. Pán Ježiš prisľúbil apoštolom, že vždy bude viesť Cirkev svojim Duchom: *A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky* (Jn 14,16). *Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy, lebo nebude hovoriť sám zo seba, ale bude hovoriť, čo počuje, a zvestuje vám, čo má prísť* (Jn 16,13). Preto jeho Cirkvou bude tá, v ktorej Duch uvádza kresťanov pod vedením apoštolov a ich nástupcov biskupov do plnej pravdy v chápaní viery aj v 1. storočí na Jeruzalemskom sneme (*pozri* Sk 15), aj v 4. storočí na Nicejskom koncile, aj v 12. storočí na Lateránskom koncile, aj v 16. storočí na Tridentском koncile, aj v 20. storočí na 2. Vatikánskom koncile. Ak by Duch Svätý nepôsobil v celých dejinách Cirkvi, nebolo by pravdivé Kristovo slovo.

3. Pán Ježiš prisľúbil, že Cirkev postavená na apoštolovi Petrovi nebude nikdy zničená: *Ty si Peter* (po aramejsky Kéfas /Jn 1,42/, na čo zabúdajú niektorí, čo sa pokúšajú vysvetliť tento text po svojom) *a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Tebe dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi* (Mt 16,18-19). Preto Kristovou Cirkvou bude tá, ktorú tu na zemi spravuje apoštol Peter a jeho nástupcovia. Od prvých storočí kresťania chápali rímskeho biskupa ako

nástupcu apoštola Petra, keďže Peter zomrel v Ríme mučeníckou smrťou a cirkev v Ríme ako tú, ktorá má medzi ostatnými cirkvami význačné postavenie, lebo im „predsedá v láske“ (pozri list Ignáca Antiochijského Rimanom. Ignác bol biskupom v Antiochii, bol učeníkom apoštola Jána. Zomrel mučeníckou smrťou v Ríme okolo roku 110 po Kristovi). Ak by Cirkev postavená na apoštolovi Petrovi a jeho nástupcoch prestala existovať, alebo by ju premožli pekelné brány, nebolo by pravdivé Kristovo slovo.

Ak budeš pozorne skúmať dejiny, tak zistíš, že táto jediná Kristova cirkev stále pretrváva v Katolíckej cirkvi, že toto je jediná Kristova Cirkev, ktorú náš Spasiteľ po svojom zmŕtvychvstaní zveril Petrovi, aby bol jej pastierom (pozri Jn 21,17), poveril jeho a ostatných apoštolov, aby ju po vystrojení mocou Ducha Svätého šírili a viedli (pozri Mt 28,18-20), a tak naveky vtýčil Cirkev živého Boha ako „stĺp a oporu pravdy“ (pozri 1 Tim 3,15). Túto Cirkev ustanovenú a usporiadanú na tomto svete ako spoločenstvo teraz spravuje Petrov nástupca a biskupi v spoločenstve s ním. Kristova Cirkev, napriek rozdeleniam kresťanov, pokračuje plne len v Katolíckej cirkvi, hoci viaceré prvky posväcovania a pravdy sa nachádzajú aj mimo jej zväzku. To znamená, že aj v iných cirkvách a spoločenstvách pôsobí Boh a môžu nám byť v mnohom svedectvom a príkladom kresťanského života.

Duch Svätý buduje jednu Cirkev

Na deň Turíc Duch Svätý nielenže zostúpil na apoštolov a učeníkov, ale zjavil zároveň svetu túto Cirkev – ktorej uholným (základným) kameňom je Ježiš Kristus a základom sú apoštoli a proroci (pozri Ef 2,20), ktorí vedú spoločenstvo ľudí pokrstených a veriacich v Krista. V Skutkoch apoštolov sa píše o dni Turíc: *Oni prijali jeho (Petrovo) slovo a dali sa pokrstiť; a v ten deň sa pridalo asi tritisíc duší. Vytrvalo sa zúčastňovali na učení apoštolov a na bratskom spoločenstve, na lámaní chleba a na modlitbách* (Sk 2,41-42). Krst Duchom Svätým je dôležitá skúsenosť v živote kresťana, ale nie je jediná. Nie je niečím izolovaným od celého kresťanského života a skúsenosti a povinnosti. Tento krst Duchom Svätým nemôže byť izolovaným od Cirkvi. Len vtedy prináša úžitok a požehnanie, keď je spojený s celým kresťanským životom, službou a prostriedkami kresťanského rastu a keď slúži na budovanie Cirkvi. Keď je odtrhnutý od celého ďalšieho kresťanského života a rozbiha Cirkev, stráca význam a pravý účel a je dokonca nebezpečný. Preto môžeme vidieť, že prví kresťania naplnení Duchom Svätým tvorili zároveň spoločenstvo Cirkvi – s jedným srdcom a jednou dušou (pozri Sk 4,32), pričom sa vytrvalo zúčastňovali na štyroch činnostiach: učení apoštolov, bratskom spoločenstve, lámaní chleba a modlitbách.

Toto učenie apoštolov potom v dejinách pokračovalo po smrti apoštolov prostredníctvom biskupov, ktorých apoštoli ustanovili ako svojich nástupcov pri hlásaní Božieho slova. Apoštol Pavol to povedal tým, ktorých ustanovil za biskupov v Efeze: *Dávajte pozor na seba a na celé stádo, v ktorom vás Duch Svätý ustanovil za biskupov, aby ste pásli Božiu Cirkev, ktorú si získal vlastnou krvou. Ja viem, že po mojom odchode vniknú medzi vás draví vlci a nebudú šetriť stádo. Ba aj z vás samých povstanú muži, čo budú prevrátené hovoriť, aby strhli učeníkov za sebou* (Sk 20,28-30). Biskupi mali strážiť a viesť stádo, ktorým je miestna Cirkev a chrániť ho pred tými, ktorí mu chcú škodiť. Tento apoštolský úrad sa odovzdáva prostredníctvom tzv. apoštolskej postupnosti, keď biskupi prijímajú svoje poslanie a úrad vkladáním rúk od ďalších biskupov, a tak sa učenie apoštolov a apoštolská postupnosť bude uchovávať až do skončenia sveta.

V jednom rozhovore svetoznámy protestantský pastor Ulf Ekman zo Švédska povedal: *„Keby nebolo Katolíckej cirkvi, nemali by sme trojičné a kristologické učenie, náš biblický kánon, apoštolské vyznanie viery a celý základ pre kresťanskú vieru. Je teologickou nevedomosťou a predsudkom neuznávať to. Toto všetko vzniklo práve z toho, že Katolícka cirkev mala a doteraz má živé učenie apoštolov prostredníctvom biskupov. Trojičné a kristologické učenie sú pravdy viery, ktoré boli*

formulované na ekumenických konciloch v 4.-9. storočí a v učení cirkevných otcov. To, že ich Cirkev formulovala pri rôznych sporoch a roztržkách, ktoré hrozili rozdelením Cirkvi, je vlastne uplatnenie Kristovho prísľubu v praxi, že Duch Svätý bude uvádzať veriacich do plnej pravdy. Biblický kánon je zoznam kníh, o ktorých katolícki biskupi rozhodli, že sú inšpirované Duchom Svätým a že patria do Biblie. Keď protestanti hovoria o Biblii ako o svojej najvyššej autorite, tak vlastne môžu byť za Bibliu vďační Katolíckej cirkvi a nepriamo uznávajú autoritu Katolíckej cirkvi. Biblia je cirkevná kniha, je to kniha katolíkov, prijatá katolíckmi, a preto sa niekedy pousmejem, keď ju chce niekto použiť proti Katolíckej cirkvi. Apoštolské vyznanie viery je Verím v Boha, v ktorom sú zhrnuté základy viery Katolíckej cirkvi 2. a 3. storočia.

Pre katolíkov aj pre protestantov je Božie slovo najvyššou autoritou. V tomto máme rovnaký postoj. No problém nastáva pri výklade Božieho slova a pri rôznych sporoch o jeho chápanie. Ak by stačilo iba Božie slovo, mohol Ježiš iba spísať svoje učenie a dať prepísať čo najviac Biblií, aby sa dostali k všetkým ľuďom, a tak boli spasení. No vieme, že on nenapísal ani jednu čiarku v nejakej knihe, ale pripravil svojich učeníkov a dal im autoritu svojich poslov (slovo apoštol znamená poslaný, je to posol, ktorý hovorí v mene toho, kto ho posielal), aby v jeho mene Božie slovo nielen ohlasovali, ale aj vysvetľovali.

Pre každého kresťana je dôležité osobne čítať Bibliu, a tak budovať svojho vnútorného človeka a formovať si svedomie. Tento dôraz je veľkým prínosom protestantských cirkví do kresťanstva. Problémom protestantských spoločenstiev však je, že stratili apoštolskú postupnosť a tým pádom aj učenie apoštolov, ktorý teraz v Katolíckej cirkvi sprítomňuje učiteľský úrad biskupov (aj východné pravoslávne cirkvi majú právoplatných biskupov). Niežeby Duch Svätý medzi protestantmi nekonal a nevysvetľoval im Písmo, ba v mnohom nám môže byť ich úcta k Písmu a jeho štúdium vzorom, ale pri množstve protestantských cirkví (viac než 10 000), kde sa každý odvoláva na to, že

jeho najvyššou autoritou je Biblia bez toho, aby tam bol niekto, kto ju záväzne vysvetľuje, dochádza k tomu, že každá cirkev a veriaci má na nejakú vec svoj výklad, ktorý môže byť rozdielny od výkladu druhej cirkvi a veriaceho, hoci sa opiera o ten istý text z Biblie. Tým, že odmietajú autoritu pápeža a biskupov, v konečnom dôsledku každý takýto kresťan robí sám zo seba pápeža a biskupa a v prípade problémov a nejasností je každý sám sebe autoritou, čomu bude veriť. Toto nie je biblické učenie, ale je to zárodok ďalších delení cirkví, čo sa potvrdzuje aj v praxi. Pri takomto postoji k Písmu každý prijíma len to, čomu rozumie a s čím súhlasí. Ostatné veci odmieta. Takýmto spôsobom začali miznúť mnohé nadprirodzené prvky kresťanskej viery, na ktoré sa začalo pozerať ako na poveru.

Keďže tieto spoločenstvá nemajú apoštolskú postupnosť a právoplatných biskupov, ochudobňujú sa o ďalší dôležitý nadprirodzený prostriedok kresťanského života a to je lámanie chleba – eucharistia. Tu tiež neexistuje svojvôľa a nemôže slúžiť Eucharistiu ten, kto chce. Už spomínaný biskup Ignác z Antiochie napísal okolo roku 110 po Kristovi: *„Nech sa pokladá za platnú len tá Eucharistia, ktorá sa koná pod predsedníctvom biskupa alebo toho, koho on poveril.“* Eucharistia je Kristovo telo a krv, ktoré prijímame, aby v nás bol Boží život, aby sme ostávali v Ježišovi. Ježiš povedal: *Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj. Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom* (Jn 6,53-56). No Eucharistia tiež tvorí Cirkev, jedno Kristovo telo z tých, ktorí ju prijímajú: *Nie je kalich dobrorečenia, ktorému dobrorečíme, účasťou na Kristovej krvi? A chlieb, ktorý lámeme, nie je účasťou na Kristovom tele? Keďže je jeden chlieb, my mnohí sme jedno telo, lebo všetci máme podiel na jednom chlebe* (1 Kor 10,16-17).

A tak v protestantských cirkevných spoločenstvách, ktoré sa oddelili od Katolíckej cirkvi,